

1 Δεκεμβρίου 2021

Ο Μακρυγιάννης πολεμά και νικά τον Ιμπραήμ

Αφιέρωμα / 1821-2021: Ανάσταση του Γένους

Μιχάλης Κουτσός, Φιλολογος - Συγγραφέας

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=327665>)

Ο Ιμπραήμ συναντήθηκε με τον Γάλο ναύαρχο Ντερνύ στην Καλαμάτα, φάγανε μαζί πάνω στη φρεγάτα του και ο ένας, Ο Ιμπραήμ, τράβηξε κατά τη στεριά, και ο άλλος, ο Ντερνύ, κατά την θάλασσα και δώσανε συνάντηση στους Μύλους. Στους Μύλους πήγε ο Ντερνύς και συνάντησε τον Μακρυγιάννη και έγινε ένας διάλογος μεταξύ τους, ο οποίος είναι χαρακτηριστικός της προσωπικότητας του Μακρυγιάννη.

Του λέει λοιπόν ο Ντερνύ:

«Ετούτες οι θέσεις είναι αδύνατες, τί πόλεμο θα κάνετε με τον Ιμπραήμ;» Ο Μακρυγιάννης του απαντά:

«Είναι αδύνατες οι θέσεις κι εμείς, δυνατός όμως είναι ο Θεός που μας προστατεύει. Πάντα ήμασταν λίγοι, αλλά όλα τα θεριά πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε. Τρώνε από εμάς και μένει και μαγιά».

Ο Μακρυγιάννης όμως έχει και στρατηγικό σχέδιο για την αντιμετώπιση του Ιμπραήμ. Ξέρει ότι τα πράγματα είναι δύσκολα και μπορεί μερικοί να σηκωθούν να φύγουν κι έτσι ο Ιμπραήμ δεν θα πάρει μόνο τους Μύλους αλλά και το Ναύπλιο (Ανάπλι), οπότε θα κινδύνευε η επανάσταση στην Πελοπόννησο. Γι' αυτό συνεννοήθηκε να διώξουν πρώτα τα άλογα και ύστερα τα καράβια, για να μην έχουν τον νου τους στο φευγιό, αλλά να καθίσουν να πολεμήσουν μέχρι εσχάτων.

Οι στρατιώτες της Κυβέρνησης, του Υψηλάντη, του Μαυρομιχάλη και του Κωνσταντήπεγυ, αφού ορίστηκαν τα καραούλια έπεσαν να κοιμηθούν. Μόνο ο Μακρυγιάννης ήταν ανήσυχος και στον ύπνο του ήρθε κάποιος και του είπε: «Σήκω επάνω». Τότε σηκώθηκε και βλέπει τους Τούρκους να κάνουν γιουρούσι. Παίρνει

μερικά παλικάρια και τους αντιμετώπιζει. Στη συνέχεια γίνονται αψιμαχίες, όπου η μάχη ήταν αμφίροπη, τότε προχωρούσαν μπροστά, τότε γύριζαν στα πόστα τους. Σε μια τέτοια αψιμαχία ο Μακρυγιάννης κινδύνεψε να πιαστεί αιχμάλωτος, γιατί θέλησε να πάρει μαζί με τον Γκίκα, ένα παλικάρι που ήταν βαριά τραυματισμένο και το έσυραν πίσω στο πόστο τους.

Μετά τον ερχομό και ενός φίλου του Μακρυγιάννη, του Λιακόπουλου, κατάρτισαν σχέδιο επίθεσης: Σκέφτηκαν να επιτεθούν όλοι μαζί, ο Λιακόπουλος από τα αριστερά, ο Γκίκας από τα δεξιά και ο Μακρυγιάννης από το κέντρο. Κάποιοι Τούρκοι που γνώρισαν τον Μακρυγιάννη από τη μάχη στο Νεόκαστρο, τον πυροβόλησαν και τον πλήγωσαν στο δεξί χέρι, αλλά οι σύντροφοί του απώθησαν τους στρατιώτες του Ιμπραήμ. Ο απολογισμός της μάχης: Από τους στρατιώτες του Ιμπραήμ που ήταν 12.000 σκοτώθηκαν 500 και πάνω, από τους 300 Έλληνες σκοτώθηκαν μόνο 2 και πληγώθηκαν άλλοι 2, ένας από αυτούς ήταν ο Μακρυγιάννης. Ο Ντερνύς μετά το τέλος της μάχης τον κάλεσε στην ναυαρχίδα για να περιποιηθούν οι γιατροί το τραύμα του. Του πρότεινε να καθίσει στην φρεγάτα, αλλά ο ίδιος δεν δέχτηκε και πήγε στο Ναύπλιο (Ανάπλι). Εκεί η Κυβέρνηση θέλησε να του δώσει την διοίκηση ενός χωριού, ο ίδιος δεν δέχτηκε παρά μόνο δυο σωματοφύλακες και κάποιες τροφές για τα ζώα.

Είναι αλήθεια ότι σε όλο του το σώμα είχε πληγές από τα πολλά τραύματα που είχε δεχτεί με τις θαρραλέες του στρατιωτικές επιχειρήσεις. Όμως παρόλο ότι

ήταν πληγωμένος, συνέχιζε να πολεμά και να μην αφήνει το μετερίζι του. Αυτές οι πληγές τον βασάνιζαν μέχρι τέλους της ζωής του και όπως ήταν φυσικό επίδρασαν και στην ψυχολογική του κατάσταση. Όμως πέρα από τις πληγές του σώματος πιο πολύ τον πονούσε η απογοήτευση που δοκίμαζε από εχθρούς κι φίλους και μάλιστα από κυβερνητικούς για την απαράδεκτη συμπεριφορά τους.

Ο στρατιωτικός και πατριωτικός του ζήλος τον οδήγησαν να διαλύσει τον άτακτο στρατό που διοικούσε και να καταταγεί στον τακτικό στρατό, τον οποίο είχε αναλάβει να εκπαιδεύσει ο φιλέλληνας Φαβιέρος, γυμναζόμενος ως απλός στρατιώτης ο πολύπειρος αγωνιστής, διότι πίστευε ότι με τον κλεφτοπόλεμο των ατάκτων δεν μπορούσαν να νικήσουν έναν οργανωμένο στρατό, όπως ήταν ο στρατός του Ιμπραήμ.

Η συμμετοχή του όμως σε επικίνδυνες στρατιωτικές επιχειρήσεις του κόστισαν πολύ με τα σοβαρά τραύματα που δεχόταν κάθε φορά. Ο ίδιος αναγκάζεται να τα απαριθμήσει, όταν αργότερα αμφισβητήθηκε η προσφορά του προς την πατρίδα. Αυτά ήταν: ένα τραύμα στο λαιμό, δύο στο κεφάλι, κάταγμα στη μέση από παραπάτημα συμπατριωτών που τον πάτησαν καθώς δέιλιασαν και έφευγαν, και ένα άλλο στο χέρι του κατά την μάχη στους Μύλους. Το πιο σοβαρό όμως ήταν το δεύτερο χτύπημα στο κεφάλι, το οποίο δεν θεραπεύτηκε ποτέ και του έκανε τη ζωή βασανιστική με αποτέλεσμα να χάσει την αισιοδοξία, πράγμα που είχε επίδραση και στον χαρακτήρα του.

(Συνεχίζεται)

<https://bit.ly/31ehPoJ>